

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๔๙-
๕๐๐๐ ภายใน ๕๖๖๖ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๐๓๑๑

ข่าวจากหนังสือพิมพ์คมชัดลึก ฉบับประจำวันที ๑๑ เดือนพฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๕๕ หน้า ๒๒

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูได้ที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

ศิลป์แห่งแผ่นดิน: ในสวนลับ

โดย...ศักดิ์สิริ มีสมสืบ

ผมได้รับหนังสือรวมบทกวี “ในสวนลับ” ของ “บลูต้า” เมื่อเดือนที่แล้ว “บุรุษไปรษณีย์” ยังเป็นบุคคลสำคัญสำหรับคนบ้านนอกอย่างผม ผมยังรู้สึกดีต่อการเขียนจดหมายถึงใครบางคน ผ่านบริการส่งถึงผู้รับโดยผู้ชายนาม “บุรุษไปรษณีย์” มีใครแปลกใจบ้างไหมว่าทำไมไม่มี “สตรีไปรษณีย์” หรือ “โพสต์เลดี้” บ้าง “บลูต้า” เป็นนามปากกาของชายหนุ่ม เกิดและโตที่จังหวัดสมุทรปราการ จบด้านทัศนศิลป์ ดรี-โท ที **มศว** ประสานมิตร ปัจจุบันก็ทำงานอยู่ที่นั่น

“เมื่อคนหนุ่มคนหนึ่งมุ่งเดินทาง ตั้งแต่บัดนั้น ต้องยอมรับในเบื้องต้นว่าเขากล้าหาญ กล้าที่จะโบยบินอย่างสำราญ กล้าที่จะร้าวรานทรมานเพียงลำพังเมื่อคนหนุ่มคนหนึ่งมุ่งเดินทาง ตั้งแต่บัดนั้นทุกอย่างก้าวขับเคลื่อนด้วยความหวังความสำเร็จ ความล้มเหลว เป็นพลังเติมต่อความฝันในทันใด”

“บลูต้า” เริ่มมีผลงานบทกวีใน “โลกศิลปะ” (2548-2549) และบางช่วงในคอลัมน์ “ราชดำเนินแกลเลอรี” (สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์) เคยมีผลงานตีพิมพ์ในวารสารเพื่อชุมชน, เขียนคอลัมน์ดนตรีแจ๊สในนิตยสารต่างๆ (เปิดตัวแล้ว), และประปรายตามวารสาร ลีววรรณกรรมทางเลือก คนหนุ่มคนหนึ่งตระหนักแกใจดีถึงหนทางข้างหน้าบนถนนสายกวี

“ในสวนลับ” เล่มนี้ ทำให้ผมย้อนนึกถึงก้าวอย่างแรกๆ ของตัวเอง ผมพิมพ์บทกวีเล่มแรกเมื่อ พ.ศ.2526 (ตุ๊กตารอยทราย) ด้วยทุนรอนของตนเอง ตามด้วย “คนสอยดาว” (2528) และ “มือนั่นสีขาว” (2531) เริ่มเขียนบทกวีอย่างเอาจริงเอาจังตั้งแต่ 2515 เวลาล่วงผ่านไปถึง 10 ปี

กว่าจะมีผลงานเล่มแรกตุ๊กตารอยทราย (พิมพ์ครั้งที่ 1) พิมพ์ 3,000 เล่ม สามปีผ่านไปขายได้ไม่ถึงสามร้อยเล่ม “คนสอยดาว” ยิ่งแย่กว่า.. กว่าจะก้าวเดินได้อย่างมั่นใจก็เล่นเอาอ่อนล้าโรยแรงไม่น้อย

“ฉันคือเต่าปูลู เธอเห็นฉันไหม ฉันไม่ได้หายไปไหน ฉันอยู่ใกล้กับเธอ เธอบอกว่าใกล้สูญพันธุ์ แต่ได้โปรดฟังฉัน เราสามารถพบกันได้โดยง่าย ง่ายเหมือนเธอเห็นใบไม้ ง่ายเหมือนเธอเห็นเมฆขาว ง่ายเหมือนเธอเห็นเดือนดาว ง่ายเหมือนเธอเห็นท้องฟ้า ง่ายเหมือนเธอเห็นชิ้นส่วนของร่างกาย...”

บลูต้า พรรณนาเรื่องเต่าปูลู เต่าปูลูในสวนลับของบลูต้า ผมเองก็เชื่อว่า มันไม่มีวันสูญพันธุ์ ผมรู้จัก “บลูต้า” เพียงน้อยนิด ไม่สนิทกาย แต่สนิทใจ รับรู้ว่าเขาทำอะไรอยู่บางช่วงก้าวเราอาจโคจรมาใกล้กันบ้าง จากนั้นเขาก็ไปตามทางของเขา ทำกิจกรรมด้านศิลปะการศึกษาหลากหลายที่นั่น ที่นี้ ผ่านพบผู้คนหลากหลาย เรียนรู้ผ่านประสบการณ์มากมาย “..ทางชีวิตคดเคี้ยวเสมอมา... กลับสู่โลกซับซ้อนและวุ่นวาย เก็บความสุขไว้ในบทสนทนา” ผมรู้ว่าเขาเป็นเพื่อนสนทนาที่ดี ดูจากกิริยา แววตาที่เขานิ่งฟัง เชื่อว่าเขาคงเป็นคู่สนทนาที่ดีสำหรับตนเองด้วย เขาเป็นนักเรียนที่ดีของครู เป็นครูที่ดีของผู้อื่น และเป็นครูที่ดีของตนเอง

“อีกก็ครั้งก็หนแล้ว แผ่นกระดาษที่ว่างเปล่า คงเหลือเป็นพื้นที่น้อยนิดในชีวิตฉัน มิเคยคิดอาจเอื้อมครอบครอง อาศัยใช้เพียงทดลองความคิด ถูกผิด วาด ชีต เขียน ร่ำเรียน ภายใต้วงวนกลไกวณเวียน อ่าน เขียน เหมือนเพื่อนชีวิต ใกล้ชิดสนิทกัน..”

บทกวีบางบทของเขาได้รับการแปรปรุเป็นบทเพลงเพื่อแสดงในบางวาระ กิจกรรมทางศิลปวัฒนธรรม เขาบอกว่า..ในชีวิตประจำวัน เขาไม่ถนัดปลูกต้นไม้สัก ปลูกอะไรไม่ค่อยงาม เรียกว่าเป็นคน “มือร้อน” (แต่เขาก็ชื่นชมคน “มือเย็น”) เขาจึงเลือกปลูกไม้ในสวน แห่งถ้อยคำ.. “ในสวนลับ” ของเขามีหลากหลายพรรณไม้ให้ชื่นชมดมดม

“หากฝนยังอยู่ เธอจะเห็นตะวัน หากฝนยังอยู่ เธอจะเห็นพระจันทร์ เธอจะเห็นหมอกขาว เธอจะเห็นดวงดาว เธอจะเห็นความสดใน จะเห็นความหม่นหมอง เห็นการครอบครอง เห็นการปล่อยวาง เห็นความรื่นเริง เห็นความอ้างว้าง เห็นความสว่าง เห็นความมืดมน เห็นความร่ำรวย เห็นความยากจน เห็นคนฉ้อฉล เห็นคนยากไร้ เห็นคนร้องเพลง เห็นคนร้องไห้ เห็นความวุ่นวาย เห็นความเรียบง่าย หากฝนยังอยู่ เธอจะเห็นการงาน หากฝนยังอยู่ เธอจะเห็นสะพาน หากฝนยังอยู่ เธอจะร่วมสร้าง หากฝนยังอยู่ เธอจะปลูกต้นไม้”

ผมอ่าน “ในสวนลับ” ของ “บลูต้า” จบ ด้วยความเบิกบาน ผมพบพรรณไม้หลายชนิดที่ไม่เคยพบในสวนของผมเอง (ในสวนลับ รวมบทกวีเล่มแรกของบลูต้า คำนำ โดย อำนาจ เย็นสบาย ภาพปก/ภาพประดับ โดย เรืองรอง รุ่งรัศมี ศิลปินไทย จัดจำหน่าย)